

Pesachim Sources 3

רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ט הלכה ג

עבר או שכח ושחט את שאינו תדיר או הפחות בקדושה תחלה מקריבו ואח"כ שוחט את התדיר או את המקודש.

רמב"ם הלכות קרבן פסח פרק א הלכה ד

שחיטת הפסח אחר חצות, ואם שחטו קודם חצות פסול, ואין שוחטין אותו אלא אחר תמיד של בין הערבים, אחר שמקטירין קטרת של בין הערבים ואחר שמטיבין את הנרות מתחילין לשחוט את הפסחים עד סוף היום, ואם שחטו אחר חצות קודם תמיד של בין הערבים כשר ויהיה אחד ממרס בדם הפסח עד שיזרק דם התמיד ואחר כך יזרוק דם הפסח אחריו, ואם נזרק דם הפסח קודם דם התמיד כשר.

השגות הרמב"ן לספר המצוות לרמב"ם שכחת העשין מצוה יא

מצוה יא שנצטוינו להקריב כל הקרבנות הבאים בנדבה או בחובה בין שני התמידין לא קודם תמיד שלשחר ולא אחר תמיד שלבין הערבים. והוא אמרו ית' (ר"פ צו) וערך עליה העולה והקטיר עליה חלבי השלמים עליה השלים כל הקרבנות כולם (פסחי' נח א) ירצה לומר שמשעה שיסדר הכהן המערכת כאמרו יתע' ובער עליה הכהן עצים בבוקר בבוקר יערוך עליה העולה הידועה שהיא עולת הבוקר ועליה יקטיר וישלים כל הקרבנות לא על התמיד הבא בערב וזו היא מצות עשה. ובגמר פסחים (נט א) אמרו בפרוש אין לך דבר שקודם לתמיד שלשחר אלא קטורת ואין לך דבר שמתעבב אחר תמיד שלבין הערבים אלא קטורת ונרות ופסח ומחוסר כפורים בערבי פסחים ר' ישמעאל בנו שלרבי יוחנן בן ברוקא אומר אף מחוסר כפורים בשאר ימות השנה שטובל ואוכל בקדשים לערב ושאלו בשלמא לתנא קמא אתי עשה דפסח שיש בו כרת ודחי עשה דהשלמה אלא לר' ישמעאל מכדי האי עשה והאי עשה מאי אולמיה דהאי מהאי. והנה למדנו שיש בזה מצות עשה כלומר שהמקדים או המאחר קרבנו לזמנים הנזכרים עובר בלאו הבא מכלל עשה שהוא עשה:

מגילת אסתר שכחת העשין

מצוה יא. נראה לי כי מה שלא מנאה הרב הוא לפי שאין פירוש מאמרם של לאו הבא מכלל עשה עשה שיהיה מצות עשה רק שעונשו כעובר על עשה וכבר העירותיך על זה פעמים רבות:

רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק א הלכה יב

טעו או שגגו אפילו הזידו ולא הקריבו תמיד של שחר יקריבו תמיד של בין הערבים, במה דברים אמורים בשנתחנך המזבח, אבל היה מזבח חדש שעדיין לא קרב עליו כלום לא יקריבו עליו תחלה בין הערבים, שאין מחנכין מזבח העולה אלא בתמיד של שחר.

תוספות מסכת ביצה דף ה עמוד א

ונתקלקלו הלויים בשיר - בשיר של בין הערבים מיירי שאמרו שיר של חול שלא היו סבורים שיבאו עדים אותו יום ונהגו אותו יום חול וכשבאו לאחר המנחה נמצא שהוא קדש אבל אינו אומר בשיר של שחרית שאמרו של חול בתמיד של שחרית שהרי אפילו באו קודם הקרבת תמיד של שחרית היו אומרים שיר של חול כדאמרין בר"ה (דף ל: ושם) לפי שרוב השנים לא היו ממהרין כל כך לבא והקשה ר' פרץ והאיכא קלקול גבי מוספין ואמאי לא חשו אלא על עבודת התמיד דכשבאו עדים מן המנחה ולמעלה כבר הקריבו התמיד וא"כ אינן יכולין להקריב המוספין דכתיב והקטיר עליה חלבי השלמים ודרשינן (יומא דף לג.) עליה השלם כל הקרבנות כולן שאין קרבן קרב לאחריה ותירץ דאפילו לא באו עד לאחר הקרבת התמיד מכל מקום המוספין קרבין דהיכא דלא אפשר שאני מידי דהוי אמחוסר כפורים בע"פ שמביא כפרתו לאחר הקרבת התמיד של בין הערבים ואוכל פסחו בערב והכי אמרינן בפ' תמיד נשחט (פסחים נט. ושם) ועוד י"ל דאתי עשה דרבים ודחי עשה דהשלמה משום דאליים טפי דהכי אמרינן בתמיד נשחט (ג"ז שם) דאתי עשה דפסח דענוש כרת ודחי עשה דהשלמה דאינו ענוש כרת ויש מפרשי' דמעיקרא אייתו התמיד ומתנו אם לא יבאו עדים יהא תמיד ואם יבאו יהא מן המוספין ואח"כ יביאו את התמיד ושאר קרבנות ולא נהירא דאיכא בהדיא התם דאמרו שיר של חול עם תמיד של בין הערבים.

תלמוד בבלי מסכת מנחות דף מט עמוד א

מתני'. התמידין אין מעכבין את המוספין, ולא המוספין מעכבין את התמידין, ולא המוספין מעכבין זה את זה. לא הקריבו כבש בבוקר יקריבו בין הערבים; אמר ר' שמעון: אימתי? בזמן שהיו אנוסין או שוגגין, אבל אם היו מזידין ולא הקריבו כבש בבוקר - לא יקריבו בין הערבים. לא הקטירו קטורת בבוקר יקטירו בין הערבים. אמר רבי שמעון: וכולה היתה קריבה בין הערבים, שאין מחנכין את מזבח הזהב אלא בקטורת הסמים, ולא מזבח העולה אלא בתמיד של שחר, ולא את השולחן אלא בלחם הפנים בשבת, ולא את המנורה אלא בשבעה נרותיה בין הערבים. גמ'. בעא מיניה ר' חייא בר אבין מרב חסדא: ציבור שאין להן תמידין ומוספין, אי זה מהן קודם? היכי דמי? אילימא תמידין דיומיה ומוספין דיומיה, פשיטא, תמידין עדיפי, דהוו להו תדיר ומקודש! אלא תמידין דלמחר ומוספין דהאידינא, תמידין עדיפי שכן תדיר, או דלמא מוספין עדיפי דהוו להו מקודש? אמר ליה, תניתוה: התמידין אין מעכבין את המוספין, ולא המוספין מעכבין את התמידין, ולא (את) המוספין מעכבין זה את זה; היכי דמי? אילימא דאית ליה, ולקדם, והתניא: מנין שלא יהא דבר קודם לתמיד של שחר? ת"ל: וערך עליה העולה, ואמר רבא: העולה - עולה ראשונה אלא פשיטא דלית ליה, ואי דיומיה אמאי? תדיר ומקודש תדיר עדיף! אלא לאו דלמחר, וקתני: אין מעכבין זה את זה, אלמא כי הדדי נינהו! אמר ליה אביי: לעולם דאית להו, ולקדם, ודקא קשיא לך שלא יהא דבר קודם, מצוה בעלמא הוא.

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף עג עמוד א

איתיביה רב חסדא לרב הונא שחטו ונודע שמשכו בעלים את ידם וכו' - ותני עלה: בחול כי האי גונא - ישרף מיד. אי אמרת בשלמא בעי עקירה - האי פסח הוא, וכיון דלית ליה בעלים - הוה ליה פסולו בגופו, אמטו להכי ישרף מיד. אלא אי אמרת לא בעי עקירה - מרישא הוה ליה שלמים. פסולו משום מאי - משום דבר אחר, דקא שחיט ליה אחר תמיד של בין הערבים, עיבור צורה בעי! דתניא, זה הכלל: כל שפסולו בגופו - ישרף מיד, בדם ובבעלים - תעובר צורתו, ויצא לבית השריפה.

תוספות מסכת מנחות דף מט עמוד א

תלמוד לומר וערך עליה העולה - תימה דבפרק כל התדיר (שם דף פט.) נפקא ליה מדכתיב מלבד עולת הבוקר תעשו את אלה מכלל דתמיד קרב ברישא וי"ל דקרא דהכא איצטרך למנחת חביתין דאע"ג דתדיר וכן משמע בפרק אמר להם הממונה (יומא דף לד.) איברין קודמין למנחה דכתיב וערך עליה העולה ועל כרחך מנחת חביתין קאמר דמנחת נסכים נפקא לן מדכתיב עולה ומנחה כדאיתא לעיל בפירקין (דף מד:) ופר' קמא דתמיד (דף כח:) נמי אמרינן למימרא דחביתין קדמי והתניא וערך וכו' ומהכא גמרינן לכל מיני דמים דקדמי לחביתין דתנן בפ' כל התדיר (זבחים ד' פט.) העופות קודמין למנחות שהללו מיני דמים ואי לא מהכא מנא ליה הא ומיהו קשיא הכא אמאי לא מיייתי מתניתין דלענין מוספין איירי דאין לומר דהכא מיירי דאית ליה ולקדם והתם איירי דלית ליה דהתם נמי איירי דאית ליה דומיא דדם חטאת קודם לדם עולה דתנן התם וי"ל משום דלא יהא דבר קודם משמע טפי עיכובא אייתיה מיהו תימה דבהגוזל קמא (ב"ק דף קיא.) תנן הביא אשמו עד שלא הביא גזילו לא יצא ומפרש בגמרא משום דכתיב מלבד איל הכפורים מכלל דכסף ברישא ופריך אלא מעתה מלבד עולת הבוקר הכי נמי דמוספין קרבי ברישא והתניא וערך העולה והשתא ליפרוך ממתניתין דדרשא מהא איפכא דעולת הבקר קדמה ברישא לכך נראה לפרש דמהכא לא נפקא לן אלא הקטרה דכולי קרא בהקטרה איירי ומהתם נפקא לן עבודת דם דכתיב תעשו משמע עשיית הדם ופ' הגוזל [קמא] (ב"ק קיא.) איצטרך לאיתויי האי קרא דהא לא כתיב אלא הקטרה אשה ריח ניחוח קמי תמיד ודלמא הקטרת מוסף קדמה ועשיות בתר הכי (מלבד איכתיבו) כדכתיב (במדבר כח) מלבד עולת התמיד תעשו את אלה תימה למה לי קרא דתמיד קודם למוסף תיפוק ליה דתדיר קודם דאע"ג דקדמי בקרא אמרינן בזבחים (ד' פט.) דמוספי חודש קדמי למוספי ראש השנה אף על גב דכתי' מלבד עולת החדש לבסוף ואי מיפסיל ביוצא ניחא ובסמוך נפקא דלא מיפסיל וי"ל דהיא גופא שמעינן מה עולה שאין לאחר אף על גב דכתיב מלבד לבסוף והא דאמרינן בריש כל התדיר (זבחים דף פט:) יכול יהא חטאת קודמת למעשה עולה משום דכתיב ועשה את האחד חטאת ואת האחד עולה ת"ל ופר שני בן בקר תקח לחטאת יכול תהא עולה קודמת לכל מעשיה ת"ל ועשה וגו' הא כיצד דם חטאת קודם לדם עולה מפני שמרצים אברי עולה קודמין לחטאת מפני שכולה כליל אלמא בעי לאקדומי אפי' מהקטרה אף על גב דכתיב ועשה דלא משמע אלא עשיית הדם לאו מילתא היא דכיון דגלי גבי תמידין הוא הדין נמי התם אי נמי מוהקריב את אשר לחטאת ראשונה הוה קא דריש דמיניה דרשינן (זבחים דף צ.) זה בנה אב כל החטאות קודמות לעולה אי נמי אי לאו קרא ה"א מאי דבעי בהקטרה מקדים ברישא ותימה למה לי קרא דהעולה בלא האי קרא נמי תיפוק לי מיוקדם דבר שנאמר בו בבקר מדבר שלא נאמר בו אלא ביום דמשמע בעיצומו של יום דמיניה שמעינן בפרק תמיד נשחט (פסחים נח.) דמוספין קרבי עד שש והכי אמרינן פרק אמר להם הממונה (יומא דף לג:) קטורת קודם לאברים יוקדם דבר שנאמר בו בבקר בבקר לדבר שלא נאמר בו אלא בבקר וי"ל אהא לא קשיא מידי דאי לאו העולה הוה דרשינן מלבד כדבעי למדרשי' בהגוזל קמא (ב"ק דף קיא.) אלא אי קשיא לישתוק ממלבד ואי מיפסיל בכך נראה שפיר דמהווא לא שמעינן פסול אי נמי מיוקדם לא שמעי' אלא

שמצוה להקדים אבל אם הקדים ושחט יגמור ומהכא שמעין דלא ותימה הא דאמרינן ריש עירובין (דף ב.) שלמים ששחטן קודם פתיחת דלתות ההיכל פסולין ותיפוק לי דא"כ אקדמינהו קודם תמיד דפשטא דמילתא משמע קודם שנפתחו באותו יום וכן נמי לקמן פרק שתי מדות (דף פט): עולת תמיד ששחטה שלא לשמה כשרה ואמאי הא קודם תמיד איתעביד מיהו מהתם לא קשיא מידי דשחיטה לאו עבודה היא דלא הויא בכלל עשייה מיהו תימה דאמרינן פ' אמר להן הממונה (יומא דף כט.) ופרק שתי הלחם (לקמן דף ק.) לא זו בלבד אמרו אלא אפי' עולת העוף שנמלקה ומנחה שנקמצה תצא לבית השריפה ואליה קאי ותיפוק לי דקמי תמיד עבדינהו אבל משום קודם פתיחת דלתות ההיכל לא מיפסלי דלא כתיב בהו פתח ושמא כיון דאכתי לא מטא זמן תמיד קרא לא איירי בהכי אי נמי לא מיפסיל בשביל כך כדמסקינן הכא למצוה בעלמא וכן משמע פ' תמיד נשחט (פסחים דף נט): דעשה דפסח ועשה דאכילת קדשים דחי לעשה דהשלמה דדרשינן עליה השלם כל הקרבנות כולם ואי הוה מיפסל לא שייך ביה דחייה ועליה השלם מהאי קרא (ויקרא ו) דוערך עליה העולה הוא דדרשינן וכיון דהתם לא מיפסל הוא הדין הכא וכן משמע נמי שלהי מי שהיה טמא (שם דף צח.) בכור שנתערב בפסח אם חבורת כהנים יאכלו ונתערבו מחיים קאמר מדפריך בגמ' והא אין מביאין קדשים לבית הפסול [ופי' רש"י] והוה ליה למימר ירעו עד שיסתאבו וזמן שחיתת פסח אחר תמיד הוא ואפי' הכי לא מיפסיל הבכור וכן משמע נמי בהאשה (שם דף פח:) חמשה שנתערבו עורות פסחיהן [זה בזה] ונמצאת יבלת באחד מהן [כו'] ופטורין מלעשות (פסח ראשון ו) פסח שני ופריך טובא ונייתי פסח שני וניתני במותר פסח ודחיק טובא לשנויי והשתא אי מפסיל מאי קשיא ליה הא פסח שני זמנו נמי אחר תמיד דלא חשיב ליה בין דברים שבין פסח ראשון לפסח שני ואם כן אי שלמים הוי דמותר הפסח קרב שלמים הא מיפסלי ואין לומר דעשה דפסח דחי לעשה דהשלמה דהא לא הוי אלא ספיקא בעלמא ומיהו קשיא בהכי כיון דאיכא איסורא דאורייתא היכי מקריבין לכתחלה ואין לומר דמשום ספיקת פסח דחי ליה איסורא דאורייתא ותו דמסקינן התם דמשום סמיכה שבקינן ליה דליכא נמי אלא מצוה בעלמא וגבי בכור דוחה נמי (דבמותר הפסח איירי) לכך נראה דודאי בתמיד של שחר דכתיב תעשו הוא דמעכבי עשיות דדם אבל בתמיד של ערב לא מעכבא אלא הקטרה דכולי קרא בהקטרה איירי וכן משמע בריש תמיד נשחט (שם דף נט.) דמוקי לה בחטאת העוף שאין למזבח אלא דמה אי נמי בבהמה ומעלה ומלינה בראשו של מזבח ואי קרא לא איירי אלא בהקטרה ניחא דלא מעכבא אלא הקטרה דעליה השלם כל ההקטרות כולן משמע אבל אי מתעשו נפיק דמסתבר לאשוויי תמיד של שחר לתמיד של ערב מאי טעמא לא מעכבא נמי עשייה והשתא ניחא דהני איירי בשלא הקטיר התמיד דהקטרת אימורים כל הלילה כדרש' לעיל (דף כו:) והוא דריש תמיד נשחט דמוקי לה בחטאת העוף לא בעי לאוקומה כי האי גוונא דאם כן מאי דחייה איכא אבל השתא איכא דחייה מדרבנן מיהא גזירה אטו הקטרה מיהו בשמעתין מוכח דלא הוי אלא למצוה ותימה דבפ' אלו דברים (פסחים עג:) אמרינן שחטו ונודע שמשכו ידיהם קודם או שנטמאו ישרף מיד ופריך ואי אמרת לא בעי עקירה פסולו מחמת מאי הוי ששחטו אחר תמיד של בין הערבים אלמא בהכי מיפסיל וי"ל דהאי דנשרף לפי שלכתחילה אסור להקטירו וממילא יפסל והא דאין מעלה ומלינה דקסבר לינה מועלת בראשו של מזבח ואף על גב דהקטרת אימורים לא מעכב כי אבדו כשר באכילה הני מילי כי איחזו להקטרה אבל הכא הא לא איחזו אי נמי מדרבנן אסור ליזרק ולפירוש זה לא קשיא מידי מה שמביא ריב"א דתניא בתוספתא דפסחים כל הקדשים שהקריבן קודם תמיד של שחר או שעכבן אחר תמיד הערב פסולין והשתא אי אמרת דמדרבנן פסילי שלא ליזרק ניחא מיהו הקריבו משמע שהקריב כולו ואדרבה אי בשחטן איירי קשיא קודם תמיד של שחר אפי' אסרינן ליזרק אמאי פסלינן ליה הלא יזרוק היטב אחר התמיד לכך נראה דמדרבנן מיפסיל אפילו הקטיר ועשה הכל ולא העמידו דבריהם היכא דלא אפשר.

תוספות מסכת עירובין דף ב עמוד א

שלמים ששחטן קודם פתיחת דלתות ההיכל פסולין - ואם תאמר תיפוק ליה דנשחטו קודם תמיד של שחר ואמרינן העולה עולה ראשונה דתמיד של שחר נמי בעי פתיחת דלתות ההיכל כדתנן בתמיד נשחט (פסחים ד' נח:) לא היה תמיד נשחט עד שהיה שומע קול שער שנפתח וי"ל דקרא דהעולה דווקא בהקטרה איירי ולא בשחיטה אי נמי למצוה ולא לעכב כדאמר בהדיא בהתכלת (מנחות ד' מט.) והא דתניא בתוספתא כל הזבחים שהקדימן לתמיד של שחר או עיכבן אחר תמיד של בין הערבים פסולין היינו מדרבנן אי נמי הכא איצטריך כשנפתחו וחזרו ונגעלו.

תוספות מסכת יומא דף כט עמוד א

אלא אפילו עולת העוף שנמלקה ומנחה שנקמצה תצא לבית השריפה - משמע דמשום דנעשו בלילה ותימה תיפוק ליה משום דקרבן קודם לתמיד של שחר ואמרינן (לקמן דף לד.) מניין שלא יהא דבר קודם לתמיד של שחר דכתיב העולה עולה ראשונה וכן בפ"ק דעירובין (דף ב.) דאמר שלמים ששחטן קודם פתיחת דלתות ההיכל פסולין שנאמר ושחטו פתח אהל מועד ולמה לי קרא תיפוק ליה דקודם תמיד שחטן דכיון דלא נפתחו דלתות היכל א"כ לא נשחט התמיד דאע"ג דלא כתיב ביה ושחטו פתח אהל מועד משלמים גמרי' דלא לשחוט ליה אלא בזמן שהוא פתוח כדתנן בתמיד (דף ל:) לא היה השוחט שוחט עד שהיה שומע קול שער הגדול שנפתח מיהו יש לדחות ההיא כשנפתחו

הדלתות ונשחט התמיד ושוב סוגרו דלתיים וי"ל דאיצטריך קרא למיפסל משום שחיטה דאי משום קודם התמיד ההוא בהקטרה דווקא איירי כדמוכח בר"פ תמיד נשחט (פסחים דף נט.) ועוד דכוליה קרא דוערך עליה העולה איירי בהקטרה ועוד אור"י דהא דאמר שלא יהא דבר קודם לתמיד היינו למצוה והכי איתא בהדיא בפ' התכלת (מנחות דף מט:) והא דלא פסלין בשמעתא משום דהוי קודם פתיחת דלתות ההיכל י"ל דלא מיפסל אלא בשחיטה כדכתיב ושחטו אבל במליקה וקמיצה לא והשתא למאי דאמרינן דהעולה עולה ראשונה אינו אלא למצוה א"כ עליה השלם כל הקרבנות נמי לא הוה אלא למצוה ותימה דאמר בס"פ אלו דברים (פסחים דף עג:) שחטו ונודע שמשכו הבעלים את ידם יצא לבית השריפה ואי אמרת לא בעי עקירה פסולו מחמת מאי קא הוי משום דשחטו אחר תמיד של בין הערבים וכו' הא אמרינן דלמצוה בעלמא וי"ל אם הקריבו כשר אבל אסור להקריב האימורים אחר התמיד ולהכי יצא הבשר לבית השריפה וא"ת ויעלה וילין אותו בראשו של מזבח ויש לומר דסבר כמ"ד לינה מועלת בראשו של מזבח דפולוגתא דאמוראי היא בפרק המזבח מקדש (זבחים דף פז.) ודילמא ההוא אמורא דאמר התם לא בעי עקירה סבר כוותיה ואם תאמר אכתי אמאי יצא לבית השריפה נשתרי בשר בזריקת דם בלא הקטרת אימורים דכיון דלא אפשר להקטירם נימא עשאום כמי שנטמאו או שאבדו וכי האי גוונא קאמר בר"פ תמיד נשחט (פסחים דף נט.) לר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא דאמר מחוסר כפורים כל ימות השנה טובל ומייתי כפרתו אחר התמיד ואוכל בקדשים לערב וקאמר התם דמלינה בראשו של מזבח ופריך מכדי כל כמה דלא אתקטרי איברים לא מתאכיל בשר וכו' עד שעשאום כמי שנטמאו אימורים או שאבדו וי"ל שאני הכא דכיון דמשכו הבעלים את ידם לא חזו מעיקרא אימורים להקרבה הלכך לא משתרי בשר בזריקת דם לחודיה אבל התם כיון דהוה חזי להקריבו קודם התמיד אף על פי שהמתין עד אחר התמיד והשתא לא מצי לקרובה אמרינן שפיר עשאום כמי שנטמאו או שאבדו אי נמי התם דשחטו ונודע שמשכו הבעלים ידם אסור לזרוק הדם מדרבנן גזירה דילמא אתו להקטיר אחר התמיד ורבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא לית ליה ההיא גזירה ולפי תירוץ זה דכל הקרבן פסול מחמת שאסור לזרוק הדם לכתחילה משום גזירה ניחא מה שמקשה ריב"א דבפרק התכלת (מנחות דף מט:) משמע דאינו אלא למצוה ובתוספתא [פ"ד] דפסחים תניא כל הקדשים שהקריבין קודם תמיד של שחר או שעכבן אחר תמיד של בין הערבים פסולין והשתא אי אמרינן דההוא פסול דרבנן ניחא ועוד תנן בפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג.) דקאמר ר"ש ושאר כל הזבחים ששחטן על החמץ פסח בין לשמן בין שלא לשמן פטור ומפרש טעמא בגמ' (שם סד.) דבזמן דמיחייב אזבח לא מיחייב אזבחים ומאי איצטריך לההוא טעמא תיפוק ליה דפטור משום דזבחים פסולין הן כיון דשחטן בזמן פסח דהוי בתר תמיד של בין הערבים כי היכי דפטר התם פסח ששחטו במועד לשמו על החמץ משום דזבח פסול הוא אבל למאי דפרישית דכשנשחט הזבח קודם התמיד של שחר או אחר תמיד של בין הערבים שאסרו חכמים לזרוק הדם משום גזירה וממילא מיפסל זיבחה הוה ניחא אבל לשון התוספתא משמע דאפילו אם זרק הדם בדיעבד ועשה כל מצותו אפילו הכי פסולין דקתני שהקריבן ולא קתני ששחטן ואי מדרבנן אמאי פסולין ונראה דפסולין דקאמר היינו הבשר מלאכול אבל בעלים נתכפרו כדאשכחן כי האי גוונא בפ"ב דזבחים (דף כו:) נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד וכו' עד פסול ואמר שמואל פסול הבשר אבל בעלים נתכפרו והיה נראה לדקדק דלא מיפסל אחר התמיד כדתנן בס"פ מי שהיה טמא (פסחים דף צח.) פסח שנתערב בכור או חבורת כהנים יאכלו ונתערב מחיים קאמר מדפריך עלה בגמ' והא אין מביאין קדשים לבית הפסול אלמא לא מיפסיל אחר תמיד מיהו מצינו לדחות דפסח דהתם היינו מותר פסח דהוי שלמים ושחט להו קודם לתמיד של בין הערבים והא דפריך והא אין מביאין קדשים לבית הפסול היינו שממעט באכילת מותר פסח שנאכל לזרים ואוכלו כבכורים שאינן נאכלים אלא לכהנים והוה לן למימר ירעה ולשון חבורה קשה דמשמע פסח ממש שנימנין עליו חבורות חבורות ועוד אמר בפרק האשה בפסחים (דף פח:) גבי ה' שנתערבו עורות פסחיהן ונמצא יבלת באחד מהן כו' דפטורין מלעשות פסח שני משום דלא אפשר ופריך לייטי פסח וליתני בשלמים ומאי קושיא לי שני משום דאפילו פסח שני זמניה בתר תמיד דכתיב ביה בין הערבים כמו פסח ראשון ועוד דלא חשיב להא התם בפרק מי שהיה טמא (שם דף צה.) בדברים שבין ראשון לשני וא"כ לא אפשר לאתנויי בשלמים דפסולין אחר תמיד של בין הערבים וליכא למימר משום דאתי עשה דפסח שיש בו כרת ודחי עשה דהשלמה דלית ביה כרת כדאמר בר"פ תמיד נשחט (שם נט.) דהא ליכא הכא כרת דבכל חדא וחדא מינייהו איכא למימר שמא הוא מן הרוב שכבר יצאו ומיהו אפילו לא יהא נפסל אחר התמיד קשה דמ"מ לכתחילה אסור מדאורייתא ואי אמרינן דפסח שני מצי לאקדומיה לתמיד כיון דלא כתיב בערב אלא בין הערבים דהיינו טעמא דפסח ראשון קרב אחר התמיד דדרשינן יאוחר דבר שנאמר בו בערב ובין הערבים לדבר שלא נאמר בו אלא בין הערבים אבל פסח שני הי מינייהו דבעי קדים ועביד ברישא והא דלא חשיב בהדי דברים שבין ראשון לשני יש לומר תנא ושייר דהא נמי שייר כרת דאיכא למ"ד (שם דף צג.) חייב כרת על הראשון ולא על השני ואיכא למ"ד נשים בראשון חובה בשני רשות אז ניחא הא דפריך לייטי וליתני.